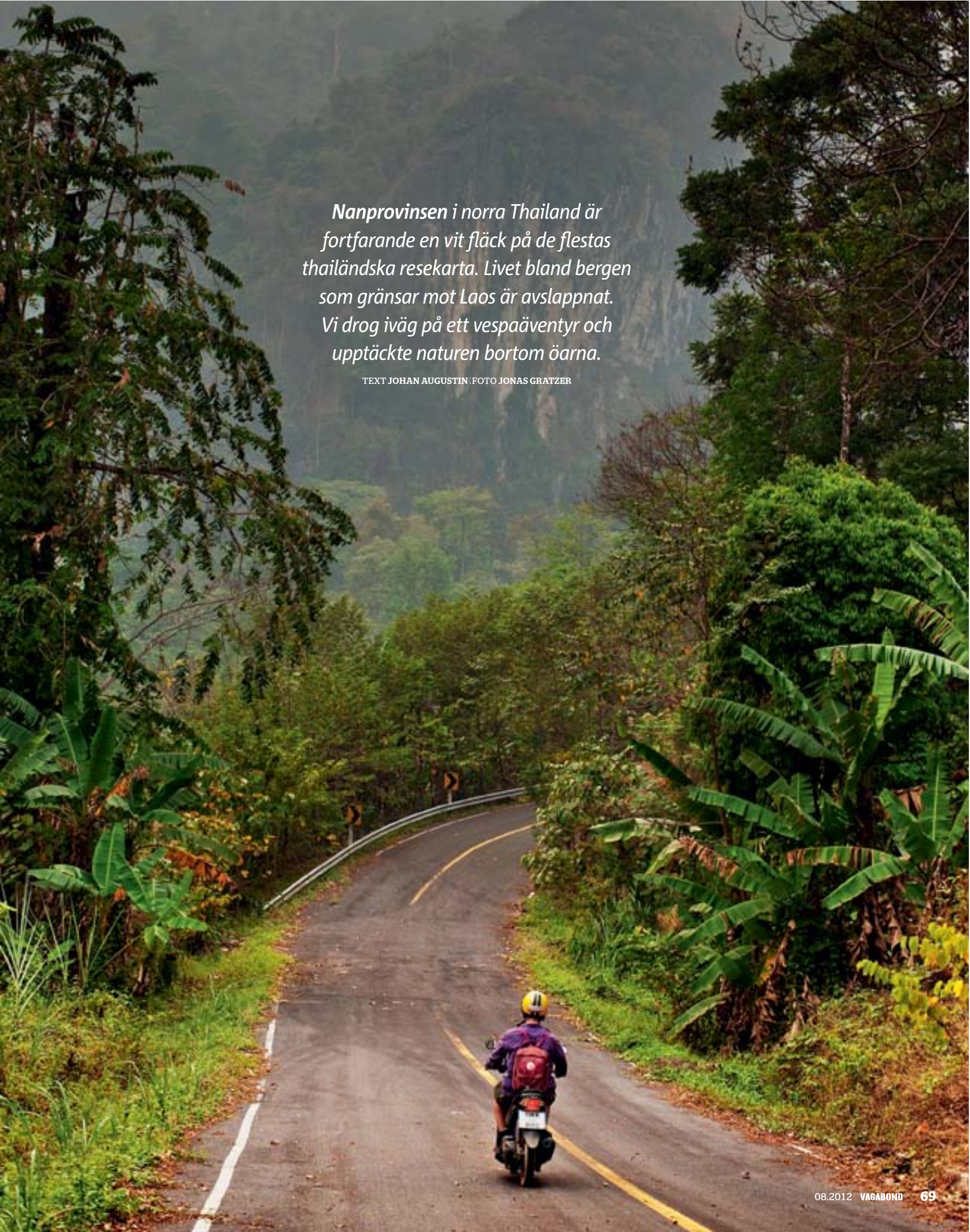

Thailand från en vespas perspektiv

Nanprovinsen i norra Thailand är fortfarande en vit fläck på de flestas thailändska resekarta. Livet bland bergen som gränsar mot Laos är avslappnat. Vi drog iväg på ett vespaäventyr och upptäckte naturen bortom öarna.

TEXT JOHAN AUGUSTIN | FOTO JONAS GRATZER

JAG SER ATT JONAS VESPA bromsar in vid rödljuset. För sent. I panik trycker högerhanden om fram-bromsen, som i sin tur läser framhjulet så min helautomatiska vespa välter omkull och kanar in i Jonas vespa. Thailanderna vid vägkorsningen slänger slöa »vi har sett falanger (västerlänningar) trilla förut«-blickar innan deras vespor och bilar rullar vidare. Själv reser jag mig och ser att höger ben och armbåge blöder från några skrapsår.

– Bromsa med vänsterhanden i fortsättningen, det är där bakbromsen sitter! ropar Jonas från andra sidan gatan.

Tack för tipset. Början på det 300 kilometer långa 3-dagarsäventyret bland bergen i Thailands Nanprovins kunde ha börjat bättre för mig, men det positiva i det hela var att vespan i alla fall höll och bara fick en skräma på höger backspegel.

Fotografen Jonas är sedan två år tillbaka bosatt i Bangkok och pratar därmed hyfsad thailändska. Dessutom älskar han nya äventyr och det var han som kom på idén att vi borde utforska den del av Thailand som inte många turister besöker. Den tesen visade sig sedan stämma – vi såg en enda västerlänning på resan i Nanprovinsen.

Sagt och gjort, efter att ha lämnat 1 000 bath (cirka 250 kronor) i deposition och en kopia på passet, så fick vi var sin vespa av märket Yamaha. Någon koll om någon av oss hade körkort gjordes aldrig.

Jag har ju inte ens körkort, säger Jonas innan han gasar iväg norrut på den asfalterade enfiliga vägen med beteckningen 1080.

LANDSKAPET ÄR KUPERAT och vegetationen som består av odlingar och skog är torr. Det är slutet av mars och den bitvis brunbrända marken skriker efter vatten – som kommer att svepa in över området genom monsunen först om en månad. Byarna kring staden Song Kwae är kända för sina kaffeodlingar och de stora gröna buskarna pryder bergssluttningarna i nätt uppstyrda rader. Den torra, varma vinden sliter stundtals tag i vespan när jag på raksträck-orna fått upp hastighetspinnen till 80 kilometer i timmen. I skuggan av några parasoller parkerar vi våra fordon och sörplar leende kokosnötsvatten från ett sugrör som är nerstuckt i en kokosnöt. Temperaturen ligger runt 40 grader i solen, så lite svalka behövs.

- Jag har ju inte ens körkort, säger Jonas innan han gasar iväg norrut på den enfiliga vägen med beteckningen 1080.

I stånden säljs förutom frukt och grönsaker även färska myrägg, levande sorkliknande gnagare, syrsor, och en kvinna bär på en plastpåse där en yvig svans sticker ut.

– Ekorre är gott att grilla! ropar hon glatt.

Vägen, som i sitt nuvarande skick lades för tolv år sedan, har nu bytt namn till 1148 och blir alltmer slingrig uppför bergen mot Song Kwae. I den sömniga byn är det få som pratar mer än några ord engelska, men engelskläraren Chaweevan Suanjug, 38 år, som sitter i skuggan av en restaurang, och som precis har varit i Bangkok, berättar varför hon trivs så bra här ute på landsbygden. »»

Hjälpsamma munkar, som gärna ger dig tips längs vägen, ser du ofta vid något av de många gyllene templen.

Smågodis.

Ta med en bra karta på engelska, de flesta vägskyltar är nämligen på thai.

VESPATIPS I TRAFIKEN

Tänk på att Thailand har vänstertrafik och inte samma trafikregler som i Sverige. Var extra uppmärksam i korsningar, och är du osäker i trafiken lägg dig bakom till exempel en lastbil och få fri lejd. Thailanderna är offensiva men inte aggressiva förare, och inte rädda för omkörningar – så i kurvor: håll dig längst ut på vänsterkanten, kör långsamt, och tuta samtidigt för att berätta att du kommer. Det är bra att fylla på bensen så ofta som möjligt: i bergen finns det inga bensenmackar utan här säljs bensen i små butiker – i plastbehållare eller i whiskyflaskor. Bensinen kostar cirka 10 kr/liter och är ofta lite dyrare i bergen. Köp ljusa solglasögon som du använder mot flygande insekter vid körning på kvällen.

– Här är det lugnt och vi har vacker natur utan trafik eller avgaser. I Bangkok är människor falska och stressade, jag föddes här i bergen och kommer stanna här hela mitt liv.

Chaweewans påstående får en mening när den torra skogen blir alltmer frodig och regnskogslik ju närmare vi kommer Tham Sakern National Park, en av provinsens sju nationalparker.

– Det var så här Thailand såg ut innan amerikansk skräpkultur åt upp allt som är unikt med det här landet, ropar Jonas och pekar ut mot den klara floden som ger risterrasserna i dalgången nytt friskt vatten. Hans framhjul missar den gröna trädsnoken, som har ringlat sig ut på vägen, med några centimeter och ormen blir som paralyserad och vägrar att flytta på sig, trots upprepade försök att fösa bort den med hjälp av pinnar. Efter att snabbesök vid vattenfallet som ligger inne i nationalparken, kör vi tillbaka samma väg och ser att vår gröna kompis ligger kvar på samma ställe, nu tillplattad och helt orörlig.

NÄR SOLEN BÖRJAR sänka sig över bergen, där den högsta toppen når över 1 700 meter, så är en skjorta och ett par shorts i kallaste laget, även för nordiska medborgare. Det är dags att hitta någonstans att sova och vi följer tipset vi fått

av parkvakten i nationalparken. Efter en natts sömn i en träbungalow på Pulangka Resort tar vi nya tag klockan sex på morgonen. Idag är målet Ban Manee Pautch, som är en otillgänglig bergsby där minoritetsfolket hmong (mong) bor. Dimman kring bergen börjar lätta, samtidigt som fågelkvittret och syrsornas spelande genomsvårar landskapet när vi återigen kör norrut på landsväg 1080. Det doftar skog, luften är ren och fräsch. Thailändare utan hjälm, ofta tre på en och samma vespa, kör om i de snäva kurvorna. Det blir hela tiden brantare och när vi tar avfarten som leder in på den 30 kilometer gropiga vägen, som på sina håll håller på att ätas upp av skogen runt omkring, börjar Jonas vespa hacka och ryka.

Det är ju inte de starkaste vesporna vi har fått med oss, konstaterar Jonas innan han vant håller en liter vatten över avgasröret och kör vidare på lägsta växeln.

Efter en och en halv timme – och några överhettningar senare – är vi framme i Ban Manee Pautch som är en by på omkring 2 000 invånare. Hmongfolkets hus är enkla, byggda i massivt trä med plåttak och de flesta har parabolantennor. På lervägen som går genom byn rullar stora fyrhjulsdrivna japanska jeepar. Gästvänligheten motsvarar våra förväntningar. Jonas frågar runt på thailändska –

hmong pratar både sitt eget språk samt thai – om det finns en möjlighet att vi kan få övernatta i byn. Somchai Kongpi-riyan, 32 år, tar med oss till ett rum i sitt hus.

FALANGER KOMMER IBLAND hit för utsiktens skull, men ni är de första som sover över! utropar Somchai medan han rullar ut en madrass och några täcken på trägolvet i det annars tomma rummet. Vi befinner oss 1 500 meter över havet och solen har precis gått ner när vi sätter oss runt eldstaden bakom huset där Somchai bor med sin fru, deras tre söner, sin bror och sin mamma.

– Vill ni smaka en bit orm?
Köttet från en icke artbestämd orm är segt och svårt att tugga, men smakar bra ihop med det risbrännvin som går runt brasan i ett shotglas.

De sammanlagt åtta männen, samtliga vänner till Somchai, berättar att de äter allt som går att äta – bara det är färskt – som till exempel skalbaggar eller apkött. Även utrotningshotade djur som tigrar hamnar tyvärr ibland i grytan.

– Ja, tiger smakar bra, de äter hjortar och får därför en bra smak på köttet. Men det var tre år sedan jag senast såg en tiger här i området, berättar Somchai.

Det är stjärnklart och den kalla luften är frisk kring den levande brasan. Den andra flaskan med risbrännvin öppnas till middagen som förutom ormgröta med kokosnötmjöl och limeblad även består av grillad fisk, stekt kryddat nötkött som är hackat i bitar, kinesisk broccoli och färsk mango – ingredienser som Jonas har handlat på byns marknad en timme tidigare. Somchai, som livnär sig på att sälja ingefäran han odlar på lokala marknader, tänker inte flytta från byn, men tror samtidigt inte att hans barn kommer att stanna kvar här.

– De flyttar till Chiang Mai eller Bangkok, det är där jobben finns, säger han och rycker på axlarna. Mina barn kommer ju alltid att komma hit och hälsa på, för i Bangkok saknas den samhörighet som finns här. Vi delar på allt i byn och vi är lyckliga.

– Det var så här Thailand såg ut innan amerikansk skräpkultur åt upp allt som är unikt med det här landet, ropar Jonas.

STRAX EFTER 22-TIDEN är det tyst i byn när jag drar de dubbla täckena över huvudet. Det blir emellertid ingen skönhets-sömn. Klockan 02.44 harklar tuppen sig och släpper ut ett långdragit »kuckeliku«, som om han gick på sitt livs största sångaudition. Efter det sätter byns tuppkör igång och det är bara att glömma att fortsätta sova. Trots att Somchai och hans fru vägrar att ta emot några pengar för husrummet, så lämnar vi en donation på några hundra baht, innan vi hoppar upp på våra svala och välmående vespor för att ta oss ner för kringelikrokbacken och fortsätta loopen på väg 1080 som går längs med gränsen till Laos. Naturen blir alltmer enastående vacker ju längre upp vi kommer, regnskogen varvas med risodlingar och vattenbufflar går på den gropiga vägen.

– Vissa saker går inte att fånga på bild, de måste upplevas på plats, säger Jonas. Älskar man inte naturen före den här resan så gör man det definitivt efteråt. **V**

Guide på nästa sida. >>

Kom riktigt nära med Carpe Adventures

Med våra äventyrsresor kan du upptäcka en plats på riktigt. Vi reser i små grupper på ett sätt som tar hänsyn till de miljöer vi besöker. Just nu har vi många rundresor till Costa Rica, Guatemala och andra spännande platser i Centralamerika.

Upplev en resa där du kommer människor och natur nära.

Besök: www.carpeadventures.se

För resor och mer information kontakta oss:

08-22 08 18

info@carpeadventures.se

www.carpeadventures.se

Genomströmda avgifter • Små grupper • Hållbara resor

Vilopauser med jämna mellanrum är bra för att kunna ta in omgivningarna.

MINIGUIDE THAILAND

SNABBFAKTA

Invånare: 65 miljoner.

Huvudstad: Bangkok.

Statsskick: monarki.

Landsnummer: 66.

Valuta: baht.

Tidsskillnad: +6 timmar.

Religion: mestadels buddister.

Bäst tid att åka till norra Thailand: nov–feb.

Regnar mest i norra Thailand: juni–okt.

RESA DIT

Bussar mellan Chiang Mai och provinshuvudstaden Nan City har ett par avgångar på dagen och en på natten, tar 5 timmar och kostar ca 100 kr. Det finns även inrikesflyg med ett par olika operatörer, flygtiden är 40 minuter och kostar ca 600 kr enkel resa.

RESA RUNT

Vespauthyrning finns i centrala Nan City, hos Nan Seeing Tour (bredvid Ngennan Handicraft Silver), 430/1 Sumondhevaraj Road Nai Weing, för ca 40 kr/dygn plus en deposition på ca 250 kr och en kopia på passet.

BO

Sukkasem Hotel, Anantawaritthidej Road 119, är ett fräscht och centralt hotell i Nan City, som är nyrenoverat men som behållit sin gamla träinterior. Dubbelrum ca 80 kr/natt och familjerum ca 250 kr/natt. Manager Surachai pratar flytande engelska och är mer än hjälpsam att svara på alla frågor.

Pulangka Resort ligger några kilometer från Tham Sakern National Park och har fem trästugor med el och varmvatten, och en lekfull hund som visar runt gästerna. Kostar 100 kronor för en stuga. Manager Wut (knapphändig engelska) har mobilnr +66 (0)-861910291.

Missa inte!

Alla wats (buddistiska tempel) längs med vägen som det går bra att besöka gratis. Bäst är Wat Nong Bua på väg 1148, med sina väggmålningar. Öppet alla dagar 08–17.

Försök komma över din spindelfobi innan du besöker toaletterna i bungalowerna, där spindlar i varierande storlekar trivs bra.

Somchai Kongpiriyan som bor i hmongbyn Ban Manee Pautch har mobilnummer +66 (0)-843660131 och har lovat att hitta någon engelskspråkig bybo för att prata i telefonen.

Doi Phukha National Park har tre campingplatser där tält kan sättas upp (tält finns att hyra) och trästugorna inne i parken kostar 60–500 kr beroende på storlek. +66 (0) 2-5620760, doiphukha_np@hotmail.com.

GUIDE JOHAN AUGUSTIN

Missa gärna!

Städerna längs med vägen i Nanprovinsen. Det är landsbygden och naturen som fokus bör ligga på.

3

GODA TIPS PÅ VÄGEN

- 1. PROVKÖR VESPAN** innan för att upptäcka eventuella fel.
- 2. TA MED LÅNGÄRMMADE SKJORTOR** och solskyddsfaktor till körningen och en tjockare tröja och jeans till kvällen när det blir kallt i bergen.
- 3. BESÖK NAN RIVERSIDE ART GALLERY**, ligger ca 25 km norr om Nan City längs med väg 1080, ställer ut modern konst och hundraårig väggkonst. Öppet 09–17, stängt onsdagar.

Ingen stress. Livet i storstaden verkar väldigt avlägsen bland bergen.